



Dagbog fra en ensom filmfan

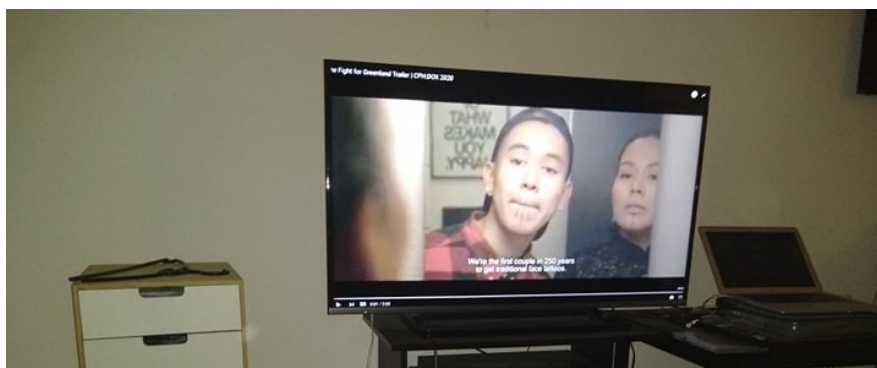
#1: DOX går i gang!

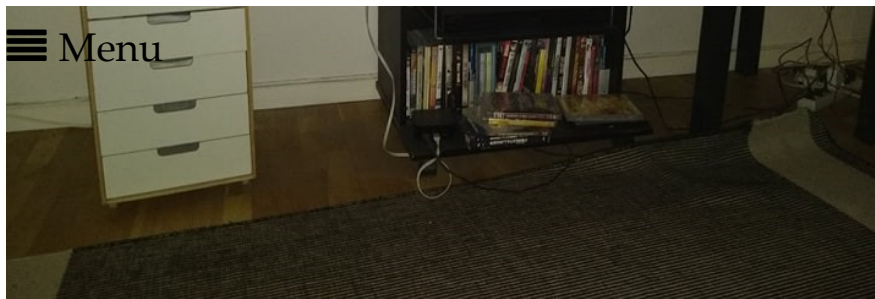
Publiceret 19/03/2020 i Kultur/Film
af **Frederik Bojer Bové**

FILM // DAGBOG – Frederik Bojer Bové havde glædet sig til at dække CPH:DOX, men så blev den aflyst. Nu er POVs udsendte anmelder snarere hjemsendt, men han vil stadig sende daglige dispatcher om, hvad han ser fra sin sofa.

Se, det ironiske er, at da jeg hørte om Corona-virus og smittefare, så var jeg slet ikke bekymret for DOX. Vi er alligevel sjældent mere end ti til de eksperimenterende film, jeg ser i sal Benjamin...

Men altså, nu er det så aflyst, og jeg har sendt mig selv i hjemmekarantæne. Hoster næsten ikke. Og når så festivalen er genopstået digitalt, så skulle man da være et skarn, hvis ikke man kastede sig ud i at dække den alligevel! Nu er det jo ligefrem sådan, at folk kan komme til at se filmene, også selvom de ikke bor tæt på København og kan skaffe en babysitter! Og derudover har jeg ikke andet at lave...





Sal Dirch

Så nu har jeg rigget udstyret op til min egen festival. Eftersom salene i Cinemateket er opkaldt efter kendte danske filmpersoner – sal Asta, sal Benjamin, sal Carl – har jeg valgt at kalde den for sal Dirch. Her skal jeg sidde de næste elleve dage, og håber da, jeg kan komme igennem 30+ film.

Jeg har hamstret godt op på thai-cubes og toilettejpapir, mit internet fungerer, jeg har fået tilsendt en ordentlig bunke streaming-links, også på konkurrence-titler der ellers ikke bliver offentlige. Så lad os se at komme i gang!

Jeg starter fra en ende af, med åbningsfilmen:



Kampen om Grønland (Kenneth Sorento)



Åbningsfilm er noget mærkeligt noget, og jeg kan godt have DOX mistænkt for mere at vælge ud efter, hvad man kan strukturere en galla-åbning omkring, end efter hvad man synes er den bedste film. Sådan er det i hvert fald lidt med *Kampen om Grønland*. Det er en

film, der skildrer sit emne definitivt, giver os hvad der virker som alle vigtige vinkler på debatten om Grønlands fremtid. Men det går ud over den filmiske side, og jeg har godt nok svært ved at forestille mig, den skulle kunne vinde hovedkonkurrencen.

Menu



Kampen om Grønland skildrer fire medlemmer af en ny grønlandsk generation. Den dansk-grønlandske politiker Tillie Martinussen ønsker et fortsat rigsfælleskab, men med flere penge til børn frem for lufthavne. Kaaleeraq Andersen er også politiker, men ønsker selvstændighed. Han er den moderne respektable politiker, der ønsker frihed og lighed og mere internationalt samarbejde, snarere end mindre.

“

Æstetisk kunne det lige så godt være en film om Færøerne. Eller Fanø, for den sags skyld

Og så er der det unge kunstner-par Josef Tarrak-Petrussen og Paninnguaq Heilmann. De er nærmest punk. De har traditionelle tatoveringer i ansigtet – som de siger, er de måske det første par i 250 år, der får det gjort – og forsøger at balancere kunstnerisk integritet med ansvar over for sig selv, hinanden og deres børn. De er nærmest post-koloniale, de forsøger at skabe noget nyt baseret på den undertrykte kultur.

På promoveringsbillederne er det som regel Josef og Paninnguaq, der står forrest, deres tatoveringer er umiddelbart visuelt slående. Men desværre har deres kunstneriske stræben ikke rigtig sat sig så mange spor i æstetikken. Det her er klassisk dokumentarisme, sådan som de fleste andre laver den, samtaler, monologer, forskellige dramatiske situationer, smukke stemningsbilleder, smuk stemningsmusik.



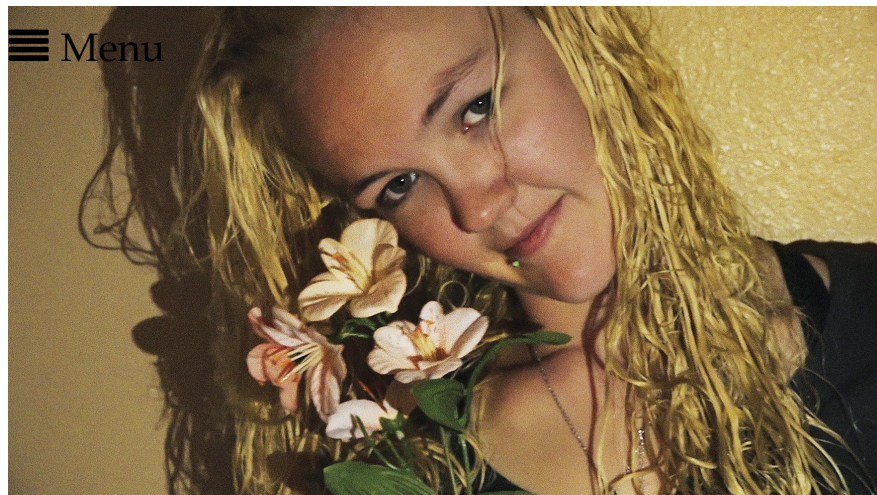
“

Der er ikke noget galt med *Kampen om Grønland*,
men den har valgt at være fremragende informativ
snarere end æstetisk søgende

På et tidspunkt bliver det sagt, at det er hele systemet i Grønland, som må laves om. Og undskyld, men det indebærer for mig at se også æstetikken. Filmen kunne være en kamp om Grønland, ikke bare om grønlandsk politik, men der er klart valgt side for en respektabel dokumentar-æstetik, som passer bedre til politikerne, end den gør til kunstnerne. Jeg gad langt hellere følge kunstnerne, der søger efter en reel grønlandsk moderne kunstnerisk identitet – ligesom der for øvrigt laves inuitisk-canadisk moderne kunst, Tanya Tagaq for musikken og Zacharias Kunuk inden for filmen.

Henimod slutningen udbryder Josef pludselig, at han elsker stilheden. Der er stille i Grønland. Det hører vi så i to sekunder. Så kommer strygerne igen. Der er ikke noget galt med *Kampen om Grønland*, men den har valgt at være fremragende informativ snarere end æstetisk søgende. Jeg håber, den kan få et bredt publikum på festivalen, såvel som i tv. Og i skoler, på biblioteker, komme ud i hele landet! Det er vitterlig den definitive dokumentar om det her emne. Men nogen stor *film* er det ikke.

Se filmen her: <https://www.cphdox.dk/program/kampen-om-gronland>

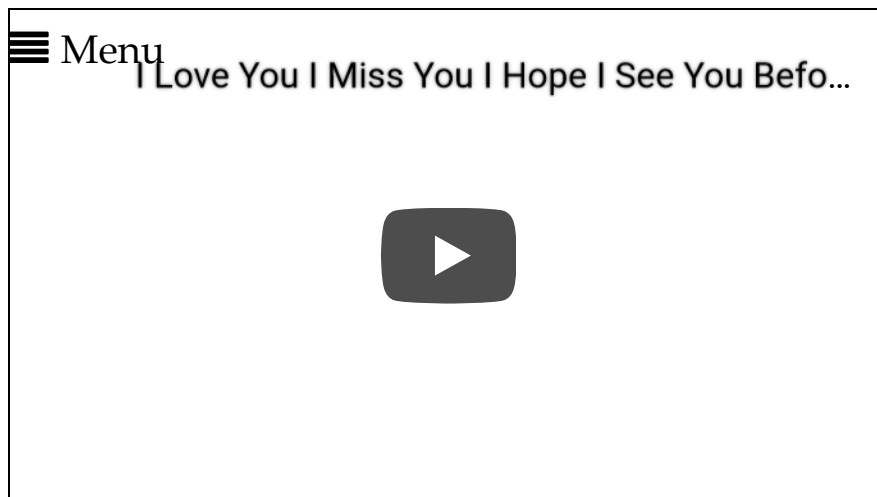


I Love You I Miss You I Hope I See You Before I Die (Eva Marie Rødbrø)



Efter således at have åbnet festivalen kastede jeg mig straks over en film, jeg virkelig længe har haft lyst til at se. Lige siden den havde premiere på IDFA festivalen i Amsterdam, hvor den fik en begejstret [anmeldelse af den britiske anmelder Neil Young](#), der virkelig kan sit kram, når det kommer til dokumentar-film.

Eva Marie Rødbrø's debutlangfilm er et portræt af tre generationer kvinder i Colorado, USA. Vi kommer tættest på Betty, en ung kvinde i midttyverne, der har to børn, er i et forhold, der ikke rigtig fungerer, bor sammen med næsten et dusin andre i et stort hus og balancerer på kanten af fattigdom og armod. Hun tager vist nok lidt stoffer, sælger måske også noget. Vi får ikke alt at vide. Men vi får mere at vide om Betty, end vi gør om hendes mor Wilma, der dukker op i ny og næ med anekdoter, der vidner om et langt og hårdt liv. Og den lille datter Jade følger vi også, men hun er ikke i stand til at formulere så meget.



Den her form for dokumentar er efterhånden ved at blive til en art dansk stil. Det minder meget om, hvad selskabet Adomeit-film ellers har lavet. Portrætter af armod, af krig og fattigdom, men meget impressionistisk, gerne med børn i fokus. Tænk *Olegs Krig* om Ukraine, eller *Wolf and Sheep* om Afghanistan eller *Transnistra* om... Ja det må du sgu selv gætte dig til. Eller *Team Hurricane!* Jeg kan godt lide det, jeg kan bestemt godt lide det, men følte også lidt til at starte med, at *I Love You I Miss You I Hope I See You Before I Die* virkede en smule tryk. Jeg har set mange af de her billeder før.

“

Det er en familie under pres, et pres der har varet i generationer. Det pres *vælter* visuelt indover os, så vi *føler* hvordan det er

Dog aldrig sat sammen på den her måde. Kæmpe applaus til klippeholdet, bestående af Mark Bukdahl og med Linda Man som 'Editor in development' (hvilket jeg ikke helt ved, hvad betyder). Især er scenerne med Jade fuldstændig forrygende, klippet sammen som en usammenhængende verden, hvor vi aldrig er helt klar over, hvad der foregår. Til tider eksploderer filmen nærmest i en lind strøm af indtryk, hvorefter vi kommer tilbage til, at personerne forsøger at få hånd om, hvad der er sket med deres liv.

Filmen giver et billede af fattigdom som en fuldstændig overvældende krise, som er nærmest umulig at få hånd om. Kæresten er f.eks kommet i karambolage med loven, og selv her mange år efter medfører det uoverskuelige økonomiske konsekvenser. Det er en familie under

pres, et pres der har været i generationer. Det pres *vælder* visuelt indover os, så vi *føler*, hvordan det er. Bravo.

Menu



Se filmen her: <https://www.cphdox.dk/program/i-love-you-i-miss-you-i-hope-i-see-you-before-i-die>

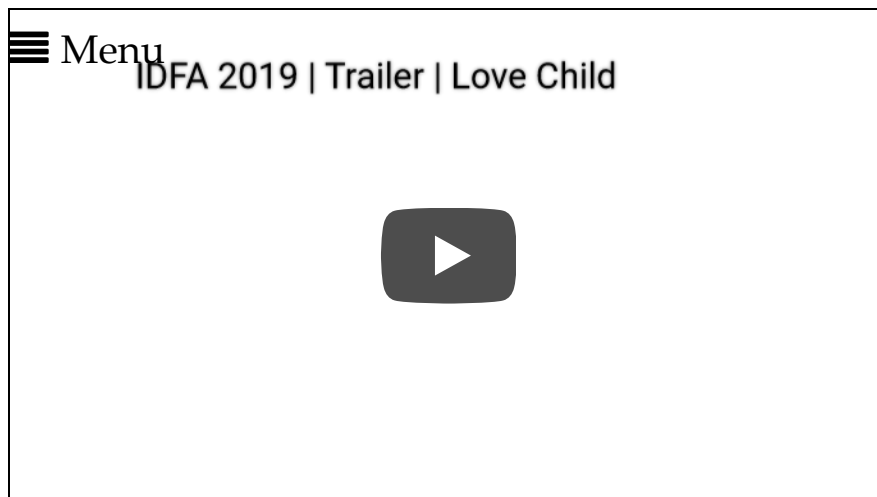


Love Child – En familie på flugt (Eva Mulvad)



Jeg kaster mig straks over endnu en film, jeg har glædet mig til. Eva Mulvad er en af Danmarks bedste instruktører. Ikke 'dokumentar'-instruktør, men instruktør. Punktum. Film som *The Good Life* og *A Modern Man* kan noget helt unikt. Hun skaber smukke og nærmest plotløse karakter-portrætter, fyldt med utrolige situationer og store følelser. Og selvom *Kirsebæreveentyret* fra sidste år var skuffende ordinær, så har jeg stadig glædet mig meget til hendes nye.

Der er mere plot end vanligt. Vi følger en lille iransk familie, Leila, Sahand og lille Mani, mens de flygter til Tyrkiet, og forsøger at få asyl. Det er en årelang og nærmest kafka'sk proces, hvor faldgruberne synes idiotiske og selvmodsigende. De to forældre har fået Mani, mens de begge var gift med andre, så Leila søger asyl, fordi hun risikerer at blive stenet for utroskab. Men selvom myndighederne accepterer det, så har de svært ved at acceptere, at Sahand er en del af familien og skal blive hos de to andre. Men... Hvem troede de så Leila har været utro med?



Det som Eva Mulvad efter min mening er så eminent til, det er at skabe situationer, hvor vi kan få forklaret, hvad der sker, uden at det bare er nogen, der taler til et kamera. Jeg kan godt regne ud, at det er opstillet, men det fungerer alligevel. I *Love Child* er der f.eks rigtig mange besøg hos en terapeut, hvor problemerne let ridses op. Ligesom der godt nok fejres mange fødselsdage i årenes løb. I en rigtig Mulvad-film får vi følelser og reaktioner serveret *filmisk* og *umiddelbart*, så vi ikke bare bliver informeret, men forstår, hvordan det påvirker hovedpersonerne. Der er umanerlig meget empati i de her film.

Love Child er den mest seriøse film Eva Mulvad har lavet. Hendes tidligere film handlede ellers meget om ret elitære mennesker. Den har ikke det humoristiske overskud som f.ex. *The Good Life* og *A Modern Man* leverede. Men den er et klasseeksempel på, hvordan man løfter et godt og vigtigt emne til en rigtig god *film*.

Se filmen her: <https://www.cphdox.dk/program/love-child>

Kampen om Grønland

98 min

DR Sales

I Love You I Miss You I Hope I See You Before I Die

77 min

Syndicado

Love Child – En familie på flugt

112 min

Autlook Filmsales

Fotocredit: CPH:DOX



Tilføj en kommentar ...

Plugin til Facebook-kommentarer

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller støt vores arbejde

Modtag ugens væsentligste analyser,
anmeldelser og essays i **POV Weekend** –
hver fredag morgen.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her
→

JA TAK, SEND MIG POV WEEKEND

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-
profit medie.

**Har du mulighed for at støtte vores
arbejde? Bliv frivilligt støttemedlem her**
→

25 KR./MD. →

TAGS:

CPH DOX

DOX19

EVA MULVAD

FREDERIK BOJER BOVÉ

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE INTERESSERET I FØLGENDE:

Dagbog fra en
ensom filmfan #9:
Samfund. Hvad er
det?

Dagbog fra en
ensom filmfan #8:
Nye kunstneriske
visioner?

Dagbog fra en
ensom filmfan #7:
Verden uden for
mit vindue



FREDERIK BOJER BOVÉ

SENESTE ARTIKLER

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.